

Република Србија
УПРАВНИ СУД
З У. 23923/10
06.07.2011. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: др Јадранке Ињац, председника већа, Јелене Тишма-Јовановић и Биљане Тамбурковски Баковић, чланова већа, са судијским помоћником Светланом Живановић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., Ул. ... бр. ..., против туженог Министарства финансија, Пореске управе, Регионалног центра Београд, ради поништаја решења број 4314-243/2009-20 од 30.04.2010.године, у правној ствари доприноса за социјално осигурање, у нејавној седници већа одржаној дана 06.07.2011. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија, Пореске управе, Регионалног центра Београд, бр.4314-243/2009-20 од 30.04.2010.године и предмет враћа надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиље изјављена против решења Министарства финансија, Пореске управе, Филијале Стари град, бр.416-1к/23-253/1 од 29.10.2009.године, исправљеним закључком о исправци грешке истог органа бр.416-1к/23-253/1 од 24.11.2009.године, којим је тужили утврђено коначно задужење доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, доприноса за

здравствено осигурање и доприноса за незапосленост, за период од 17.06.2008.године до 18.07.2008.године и од 02.12.2008.године до 08.12.2008.године, на начин и у износима наведеним у диспозитиву тог решења.

У тужби поднетој Управном суду дана 25.06.2010.године и допуни тужбе од 14.02.2011.године, тужила, оспорава законитост решења туженог органа, наводећи да се из оспореног решења не види и није јасно како су, на основу ког прописа и зашто, порески органи утврдили основице за обрачун доприноса за период 17.06.2008-18.07.2008.године на минималну основицу а за период од 02.12-08.12.2008.године на просечну основицу; зашто основица за 17.06.2008.године и 18.06.2008.године није утврђена на основу поднетог захтева обвезника за плаћање доприноса за време привремене одјаве број 7493/08 на максималну основицу; зашто је за период боловања од 19.06.2008-01.12.2008.год., примењена минимална основица за обрачун доприноса када је тужила у претходном периоду пре отпочињања боловања остварила више од Законом прописаног максималног износа. Такође наводи да из образложења првостепеног решења није могуће утврдити која је висина основице утврђена и на основу ког објављеног званичног податка, када је просечна зарада по запосленом у Републици 45.674,00 динара док је просечна зарада по запосленом за Београд 56.011,00 динара што је више од 10% од просечне месечне зараде остварене у Републици и који износ је порески орган морао применити. Даље истиче да у образложењу оспорног решења, тужени орган потпуно погрешно констатује да тужила не припада ниједној категорији, због чега утврђује доприносе за ова два периода на најнижу основицу не позивајући се ни на један члан закона који ту констатацију и потврђује. Посебно истиче да пореска управа, скоро две године, доношењем незаконитих решења, онемогућава тужилу у остваривању својих права, да се у решењу пореског органа не види шта је бруто а шта нето основица, што такође производи негативне последице по тужилу, с обзиром да према тако незаконитом решењу, када плаћа обавезе - плаћа више а када остварује своја права, приликом исплате боловања, добија мањи износ. Са свега изложеног предложила је да суд тужбу уважи а оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао код разлога из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану.

Након разматрања навода тужбе, одговора на тужбу, и свих списа

ове управне ствари, одлучујући без одржавања усмене расправе у смислу члана 33. став 2. и 3. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, Управни суд је оценио да је тужба основана.

По налажењу Управног суда, основано се тужбом указује на то да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиље. Ово стога, што је, оцењујући законитост првостепеног решења, тужени орган нашао да је тужиљи правилно утврђена обавеза доприноса, са образложењем да је првостепеним решењем тужиљи утврђено коначно задужење доприноса за социјално осигурање за период од 17.06.2008. до 18.07.2008.године, на најнижу основицу доприноса за социјално осигурање, у ком периоду је била на снази привремена одјава обављања делатности, узимајући у обзир захтев пореског обвезника бр.7493/08 поднет истом органу дана 16.07.2008.године за плаћање доприноса за обавезно социјално осигурање и за време привремене одјаве, док је обавеза доприноса за период од 02.12.2008. до 08.12.2008.године, утврђена на основицу на коју се плаћа порез по закону који уређује порез на доходак.

Међутим, како је тужилца у жалби, а то понавља и у тужби, истицала да првостепени орган своје решење није донео у складу са поднетом пореском пријавом од 11.7.2008.год., ни измењеним пореским пријавама, чиме је поступио супротно одредби чл.110. став 1. тачка 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС", бр.80/02...20/09) којом је прописано да се порез на приход од самосталне делатности утврђује решењем пореског органа на основу података из пореске пријаве, критеријума и елемената утврђених у складу са чланом 41.овог Закона – за обвезнике који порез плаћају на паушално утврђен приход, Управни суд налази да тужени орган, у поступку по жалби није оценио наводе изнете у жалби, чиме је учинио битне повреде правила управног поступка из одредбе чл.199.став 2. и 235. Закона о општем управном поступку у смислу које одредбе се у образложењу решења морају навести све релевантне чињенице, докази и разлози при оцени доказа, правни прописи и разлози, који с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

Одредбом чл.3. став 1. тачка 5. Уредбе о ближим условима,

критеријумима и елементима за паушално опорезивање обвезника пореза на приходе од самосталне делатности (“Службени гласник РС” бр.65/01...31/05) прописано је да се, ради утврђивања висине паушалног прихода, као основице пореза на приходе од самосталне делатности, предузетници разврставају по критеријумима профитабилности и обиму промета, односно према врстама делатности у седам група и то: у пету групу: лекари, стоматолози, апотекари, ветеринари, професори, физиотерапеути, зубни техничари и друге сличне професионалне делатност, а одредбом чл. 4. став 1. и 2. исте Уредбе прописано је да се полазна основица за утврђивање паушалног прихода по групама из чл. 3. Уредбе одређује у односу на просечну месечну зараду по запосленом остварену у Републици у години која претходи години за коју се утврђује порез, а када је просечна месечна зарада из става 1.овог члана остварена у граду, односно општини где је седиште радње предузетника мања или већа д 10% од просечне месечне зараде остварене у Републици, полазна основица за утврђивање паушалног прихода одређује се према просечној месечној заради оствареној у граду, односно општини.

Како се полазна основица за утврђивање висине паушалног прихода, одређена у складу са чл.5. наведене Уредбе, умањује, односно повећава у односу на просечну месечну основицу по запосленом у граду, применом елемената из чл.6 исте Уредбе, Управни суд налази да, нису дати довољни и опредељујући разлози да првостепени и тужени орган закључе да су испуњени услови за примену одредби чл.22. став 1. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање (“Службени гласник РС”, бр.84/04...61/05), због чега се, за сада не може испитати правилност одлуке туженог органа, с обзиром да су при доношењу оспореног решења учињене битне повреде правила поступка предвиђене одредбом чл.235.став 2. у вези одредбе чл.199.став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ” бр.33/97 и 31/01). Како оспорено решење не садржи разлоге који упућују на одлуку каква је дата у диспозитиву, нити су оцењени сви наводи жалбе, суд је тужбу уважио а оспорено решење поништио.

Полазећи од изнетог и одредбе чл.33.став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” бр.111/09), којом је прописано да суд решава без одржавања усмене расправе само када је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања или ако странке на то изричито пристану, суд је оценио да су се у

конкретном случају стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене расправе. Ово стога што је оспорено решење засновано на утврђеном постојању повреде правила поступка од стране туженог органа која ће бити отклоњена у поновном поступку одлучивања пред органом управе.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиље, Управни суд је применом одредбе члана 42. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” бр.111/09), одлучио као у диспозитиву ове пресуде, а у поновном поступку надлежни орган је везан правним схватањем и примедбама суда изнетим у овој пресуди у смислу одредбе чл.69. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 06.07.2011. године, 3 У. 23923/10

Записничар
судија
Светлана Живановић,с.р.
Ињац,с.р.

Председник већа-
др Јадранка

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МП